

**Győri Ítéltábla**  
**Pf.I.20.020/2012/4. szám**

A Győri Ítéltábla dr. Nagy Natália ügyvéd által képviselt **I. r. és II. r. felpereseknek** pártfogó ügyvéd által képviselt **alperes** ellen jó hírnév megsértése iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében a 2011. október 27. napján 28.P.20.247/2011/17. szám alatt hozott ítélet ellen a felperesek által 18. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

**í t é l e t e t :**

Az ítéltábla a törvényszék ítéletének megfellebbeezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására fizessenek meg egyetemlegesen 36.000,- (Harminchatezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítéltábla megállapítja, hogy az alperes a fellebbezési eljárásban 100 %-os mértékben pernyertes lett.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s :**

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperesek jó hírnév megsértésének megállapítása iránt előterjesztett keresetét elutasította, egyben kötelezte a felpereseket, hogy az Államnak külön felhívásra fizessenek meg egyetemlegesen 27.000,- Ft le nem rótt eljárási illetéket, továbbá megállapította, hogy a felperesek egyetemlegesen kötelesek viselni alperes pártfogó ügyvédjének díját.

Határozatának indokolásában megállapított tényállás szerint a II. r. felperes és az alperes között érzelmi, élettársi kapcsolat állt fenn, amelyből 1991. július 24. napján Zsanett utónevű gyermekük született. A II. r. felperes és az alperes kapcsolata utóbb megszakadt, majd a II. r. felperes az I. r. felperessel házasságot kötött. A peres felek között igen rossz viszony alakult ki. Rögzítette, hogy az alperes az ... Város Polgármesteri Hivatal Közjólét Gyámhatósága hivatali helyiségében, 2008. április 7. napján felvett jegyzőkönyvben az alábbi kijelentést tette: „1999. után elváltak útjaink, jó egy évig tartottuk a kapcsolatot folyamatosan, amikor a **K** belépett az életébe, onnantól kezdve kezdődtek a problémáink... Semmi kommunikáció nincs közöttünk, max. annyi, hogy kiabálnak utánunk az utcán folyamatosan szidalmak érnek bennünket. Az apa le akarja mondani a nevéről a lányomat.”

Az elsőfokú bíróság a felpereseknek a fenti alperesi nyilatkozatra alapított jó hírnév megsértése iránti perében elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes sérelmezett kijelentései tényállásnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek-e. A felperesek álláspontjával

szemben akként foglalt állást, hogy az alperes általánosan fogalmazott a gyámhatósági jegyzőkönyvben tett kijelentésekor (kiabálnak utána az utcán, szidalmak érik őt és a lányát, névről lemondás), amely csak az alperes véleménye, mert az alperes kizárólag a maga álláspontját foglalta össze. A gyámhatósági jegyzőkönyv megfogalmazása se nem sértő, se nem bántó, se nem lealázó a felperesek számára, így annak sértő tartalma az általános, nyelvtani értelmezés szerint nem volt a felperesek irányába. Ezért az a felperesek jó hírnevét nem sérthette meg, - utalva a BH2001.469 számú jogesetre - még abban az esetben sem, ha valótlanként a gyámhatósági jegyzőkönyvbe bekerült állítások. Rámutatott arra, hogy a gyámhatósági jegyzőkönyv olyan okirat, amely a gyámhatósági ügyintézésnek a részét képezi, ezért a széles nyilvánosság annak tartalmát nem ismerte meg.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek fellebbezést terjesztettek elő, amelyben annak megváltoztatásával a jó hírnevük megsértésének megállapítását kérték az alperes gyámhatósági jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata miatt (amikor **K** belépett, akkor kezdődtek a problémák és a felperesek folyamatosan kiabálnak az alperes után az utcán). Álláspontjuk szerint tévesen minősítette az elsőfokú bíróság ezen alperes tényközléseket véleménynyilvánításnak, azok az alperes tényállításai voltak. Olyan tényállítások, amelyek valótlanként és alkalmasak arra, hogy a felperesek társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják. Utaltak arra, hogy jelen ügyben az elsőfokú ítéletben felhívott BH2001.469 számú jogeset nem alkalmazható, mert az alperes tényállításoknak sértő tartalma van.

Az alperes a felperesek fellebbezésére tett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Azzal érvelt, hogy a fellebbezéssel érintett közléseket a bírói gyakorlat nem tartja jó hírnevet sértőnek, mert a közfelfogás nem társít hátrányos megítélést ezekhez az atrocitásokhoz még akkor sem, ha az egyén érzékenységet sérti is.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - a felülbírálat fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú ítéletnek a névlemondás miatt előterjesztett felperesi kereset elutasítást - felülbírálván megállapította, hogy a felperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megfelelően, okszerűen értékelve, helyes tényállást állapított meg és abból érdemben helyes jogi következtetésre jutott, ítéletének jogi indokolásával az ítélet tábla az alábbiak szerinti pontosítással egyetért:

A felperesek az alperes gyámhatósági jegyzőkönyv rögzített nyilatkozatára alapított kereseti kérelmükben a jó hírnév megsértésének megállapítását kérték arra hivatkozással, hogy az abban tett tényállításai valótlanként és sértőek.

A Pp. 164.§-ának (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Személyiségvédelmi perben a felperes(ek)nek azt kell bizonyítania, hogy az alperes részéről elhangzottak (leírásra kerültek) az általa (általuk) sérelmezett nyilatkozatok, és azok alkalmasak a jó hírnevének megsértésére, de nemleges körülményeket nem kell

bizonyítania. Ezért a bizonyítás a továbbiakban azt terheli, aki más jó hírvének megsértésére alkalmas tényállítást közöl, vagy véleményt ad. Emiatt a felperesek által sérelmezett állítások valóságtartalmát az alperesnek kellett volna igazolnia. Az elsőfokú bíróság azonban az eltérő jogi álláspontja miatt nem a személyiségvédelmi perekben irányadó bizonyítási teherről tájékoztatta a feleket.

Nem osztotta az ítélőtábla azon elsőbírői álláspontot, amely alapján az alperes gyámhatósági jegyzőkönyvben foglalt - felperesek fellebbezésével érintett - kijelentéseit - a felperesek helyes álláspontjával szemben - véleménynyilvánításnak minősítette. Az állandó bírósági gyakorlat értelmében tényállítás a múltban vagy a jelenben történt konkrét cselekményre vagy eseményre vonatkozó közlés. A tényállítást a véleménynyilvánítástól elhatárolja ezen túl az is, hogy amíg a tények fennállása bizonyítható, addig az értékítéletek valóságtartalma nem bizonyítható (BDT2011.2403). Az alperes kijelentése (amikor **K** belépett, akkor kezdődtek a problémák és a felperesek folyamatosan kiabálnak az alperes után az utcán) nem általánosságban megfogalmazott, konkrétumot nélkülöző megfogalmazás, hanem mind megtörtént (vagy meg nem történt) esemény (szándék), azaz tény. Ezek minősítése, bírálata minősülhetne értékítéletnek, de nem minősíthető értékítéletnek maga az esemény.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság téves minősítése nem bír relevanciával, mert jelen eljárásnak elsődlegesen nem az a tárgya, hogy a per alapjául szolgáló gyámhatósági iratban az alperes ténybelileg valós vagy valótlan állításokat tett-e a felperesek személyére vonatkozóan, hanem az, hogy a kereseti kérelemben sérelmezett iratban az alperes részéről visszaélészerű joggyakorlás történt-e, azaz az alperes kijelentései az védelembevétel iránti eljárás kereteit meghaladták-e. Ugyanis a gyámhatósági eljárásokban - ugyanúgy mind a polgári perekben - az ellenérdekű felek szükségszerűen egymásnak ellentmondó tényállításokat tesznek, tehetnek. Amennyiben ezek az eljárás keretei között maradnak, az ügy tárgyához kapcsolódnak, nem valószínű, hogy személyiségi jogsértést, és azok valóságtartalma bizonyítására nem a személyiségvédelem, hanem éppen az adott per (eljárás) keretein belül kell, hogy sor kerüljön. Erre tekintettel az ítélőtábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a vonatkozásban, hogy az alperes részéről jogsértés nem valósult meg.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett részét a Pp. 253.§ (2) bekezdés alapján - eltérő indokolással - helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperesek a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése szerint kötelesek az állam javára egyetemlegesen megfizetni a feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélőtábla a Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a pártfogó ügyvéddel rendelkező alperes a másodfokú eljárásban 100 %-os mértékben lett pernyertes. A pártfogó ügyvéd díjáról az azt engedélyező hivatal fog rendelkezni. (Pp. 87.§ (2) bekezdés, Jstv. 11/A.§, 11/B.§, 62.§)

Győr, 2013. évi január hó 10. napján

**Dr. Lezsák József sk.** a  
tanács elnöke

**Dr. Szalay Róbert sk.**  
előadó bíró

**Dr. Vass Mária sk.**  
bíró